

מסורת הש"ס

[illegible]

נוסחת הריב"ן

א] מזיר: צ] בלשון: ג] חשיב:
ד] טעמא: ה] דקא מתרץ הכי:
ו] מן הבמה: ז] שמציאה קרבן
העוף על הספק כו':

הגהות הב"ח

(א) גמ' מיסה או שמייחו
קרוביו אלל לר' יוסי וכו' כל
כמיניהון דקרובין: (ב) רש"י
ד"ה לא מיעיאל וכו' הד"א
עס ד"ה אלל וכו' אלל לריש
לקיס: (ג) ד"ה הייט וכו' או
שמייחו קרוביו: (ד) ד"ה
תלמוד לומר וכו' את וזכו
לזכר להקבלה להקיס:
(ה) ד"ה מה זכר וכו' שעלוס
מביא צהמא:

גליון הש"ס

גמ' קסבר חולין בעזרה לאו
דאורייתא. ע"י תוס' וזכחיס
דף עז ע"ב ד"ה דס:

הגהות מהר"ב רנשבורג

א תר"ה קסבר כ' וכן
מומר לבדו הללם והורעו
בשלה. הללם והורעו
בשלה ממחק וי"צ לחם מן
הכל חרוע וכל"ל. א"מ:
ב ב"א ד' חרוע חרוע לטם
שמים. מרוב שמים ממחק
וי"צ ש"ס. ד"ה ילכר ובי
וי"צ דוע נמי ובי כגון ובי
א"ס ובי ובע"א י"ל לפסח
בשון זכר נאמרה. מצינו כגון
ובע"א זכר נאמך וי"צ
וי"צ ובי עד בשון זכר
נאמרה ובי גליון מחסכ אחד
ואחרי שזכר נאמך וי"צ
החור' ובע"א י"ל לפסח
וגליון זכר וי"צ מיייר כ"ז
נאמרה עד הוי"א ובי ואינו
מתקן הללם ודריק' וכל"ל.
א"מ עושיה: ב"א ד' חרוע
היא נמי מביאה חטאת השוף
היבא עולה כל"ל. מצינו תר"ה
ב"א עולה ממחק: ב"א ד'
וה"ה דמאי לממר מה זכר
ובי ספק וזכר מביאה על
הספק. מן מה עד הספק
בטרה ממחק וי"צ וה"ה דמאי
לממר זכר וזכר מביאה
כל"ל א"מ עושיה:

פי' הרא"ש

כדי לחנכו במצות דנו"י סייג לפרישות. אמטו להכי בנו אין בתו לא דכך נתקבלה הלכה: אפי' נדרים נמי דנדרים נמי סייג לפרישות: כל כמינהו דקרוכים דאמרי לא תגמור

וריש לקיש אמר. טעמא שהאיט מדיר את בנו בזמיר כדי לחנוכו במצות: ואי משום חינוך אפילו אשה. תהא מדרת את בנה בזמיר: בשלמא רבי יוחנן דאמר הלכה היא בזמיר אמתו להכי בנו אין צמו לא. דהכי היא הלכה ואין משיבין כלל: אלא לריש לקיש אפילו צמו.

נמי ליהוי א' מירה: צניור א'ין.
 ב' לשון מירות אדם יכול להזירו
 כההוא הלכה למשה מסיני ובלשון
 דברים לא: לא מביעיא בשאר נדרים.
 כגון להזירו להביא קרבן דליש ליה
 ניוול דמותר בשמות ציין דיכול
 להזירו (א) אלא אפילו צניורים
 ב'. כבולה שמעתא גרסקין אלא
 דרש לקיש וספרים שכתוב בהן ר'
 יוסי בר' חנינא שצטתא היא: היינו
 דקסני מיחא א' (א) שמיחוהו קרובין.

דכי היכי דהלכה היא שהאיש מוסיף
את צנו הכי נמי הלכה שיכולין
למחות: אלא לריש לקיש כל כמיניהון.
דקרוצין דלמרי ליה לא תיגמריה
מאות: קסבר. ריש לקיש כל חינוך
דלא מן חשיבי ליה כגון חינוך
דנזירות דבזיונא הוא דקא מגלח
ראשו לא ניתא ליה לבריה ומשום
הכי יכולים למחות: אהבי. מותר
לו לגלח ואע"ג דעביד הקפה וקעצר
על לאו דלא תקיפו' דהכי הוא הלכה
למשה ממסי': אלא לריש לקיש.
היכי עבר על הקפה דהוי מלאורייתא
משום חינוך: קסבר הקפה כל הראש.
לא מיתסר אלא מדרבנן ואמי חינוך
כו': אהבי מגלח ומייסי קרבן.

ולית ציה משום חולין בעורה:
אלא לריש לקיש. דאמר דלא הוי
דטעם אלא משום חניוך כיון דלא
חל עליה מזירות מדאורייתא אישכח
דקא מייתי חולין לעורה: **בי קא**
מיטמא מייסיי פריסי ואבילי כן
מניקה. ולית ציה לא משום חולין
לעורה ולא משום מליקה דהכי הלכה
למשה ומייסיי: **אלא לריש לקיש.**

כיון דמדאורייתא לא מיחייב צמיזתא
אשתכח דקמייתי חולין לעורה וקא
אכיל כהן נצילה: ה"ג ספר לה כר'
יוסי רבי יורה דאמר אין שחיטה
לעוף מן הסורה וחולין בעורה לאו
דאורייתא. והלכך כיון דמדאורייתא
לא בעי שחיטה לא תשיבא נצילה ולא
מייתי חולין לעורה דאסור חולין
בעורה ליתיה לרבי יוסי אלא מדרבנן.
ולמאן דקא מתרץ ס' ידע ליה הכי
היכא אמר רבי יוסי הכי: מנין
לחטאת העוף שצאה על הספק.
כגון דלידה או דזיצה שאינה נאכלת:
למזר למזר. והדור הנדמה והז
את וזאת: (להקיש נצלה למזר
וזכר מיצא הרבן.) דבמה ע' ודאי

אכל חלב בשוגג וה"ה לודחי ויזה אף
לידה חטאת העוף: מה וזר מביא.
מביאה קרבן על ספק לידה. אבל עדר
אם ממין העוף אלא ממה שלמדנו
מין שמביא על הודאי שלעולם (ז) מ
העוף שמביאה על הודאי מביאה
מה וזר מביא קרבן. על הספק וז
אף נקבה שמביאה קרבן ז"מ

ממין שהוא מביא קרבן על הודאי' דהיינו בהמה לחטאת הוא מביא
דהיינו חטאת העוף מביא על הספק עוף לחטאת וזה' דמני' למין
וזכה חטאת העוף על הספק: **א** מה זכר מביא קרבן ונאכל.

החנין המצות. קסבר כל תנוך דילן חשיב ביוונא הוה ולא ניתא ליה. כל תנוך שאין קרוביו אחא ליה לער דלא רצו הכמים לתקן תנוך כזה שמא ישמע לקרוביו ועיבור על גורו: חספת לקרובי הקפא אלא המשנה בדעיה לאחוריו: אנוני: 'קסב' חולין שנשחט בעורלה אדארייתא. כל דין דיר עליו וקרבנו דילן בעורלה אדארייתא ועורלה וששלמם יקרבנו גדה החסותא אמור' יקטיר לשם עצים. כ"א דאמר איכר חסותא שנתערבו באיכר עולה. יעלו לשם עצים ולחם איכר פדיון: משום הכי כי נטמא חסותא צמור וכל שפוט דיר עליו: א"ר חסיתא עומר ודעיה הוה דיר סמינטי: א"ר (רימא) ר' (רמא) וסבר כל כ"א בן יתודה. והנתיב ר"ב בן יתודה עומר

מי שאמר פרק רביעי נזיר

קסבר חול'ין שנשחטו בעזרה לאו דאורייתא. צין בהצבתן וצין דשרי לאוכלם וכן מותר להביא א' [הלחם והזרוע בשלה] מן האיל וההניף בעזרה והאימורים של חטאת איכא למימר יעלם לשם עזים והדס מרוק לשם ב' שמים ועולה ושלמים יעשה לשם

נדה: **משום** חבי כי מיטמא
מייתי קרבן ציפורין. דמשמע ל'
מדיר זנו צנויר דכל תורת מיר
עליו ואס מיטמא מזיא ציפורי' אחד
לעולה ואחד לשאטא ונאכל: **א**א
צרי יוסי ב'ר' חנינא קאבי בון נביחא.
שהרי [מזות] צמליקה והא לא
קשיא ליה קאכיל טרפה דמליקה מן
העורף וה"ל נשכרה חוט השדרה
דאיכא למימר דסבר ליה כמ"ד
מחזיר הסימנין אחורי העורף (חולין
: ע"ג)

קסבר רבי יוסי בר' חנינא א"ר
שחיטת לעוף מן התורה.
ולא זריחא אלא נחירת סימנין להוילא
הס דרך הסימנים ומכי מולק והוילא
הס מו לא זריח: ה"ל קסבר רבי
יוסי בר' חנינא א"ר והתניא א"ר
יוסי בר' חנינא א"ר ולא גריס ר"מי
דרבי יוסי זרבי חנינא אמורא הוא
ולא תנא וגרס ר"ח הכי סבר לה
כרבי יוסי בר' יהודה דאמר אין
שחיטת לעוף וחולין שנשחטו בעזרה
לאו דאורייתא סבר כרבי יוסי זרבי
יהודה דאמר לקמן וזמניה לא אשכחא
בעלמא דלית ליה כלי אלא מהא
דאמר לקמן עד מתי מדיר בנו זמיר

עד שיגיע לעונת נדריים ואיכא חל
לישנא בש"ס דמפרש [טעמיה]
דסבר כדי לחנכו במצוות וא"כ לדידי
זקוק לומר כל מה שאמרנו לרבי יוסי
ברבי חנינא דלין שחיטה לעוף מן
התורה וחולין שנשחטו בצורה ללא
דאורייתא ורבינו זמנא מפשט דלין
לשצט הספרים דהא רבי יוסי בר'
חנינא דשמעתין על כרחך תנא היה
ואינו אופו בשצ"ס שמזכר באמורא
שהרי אמר רשב"ל משום ר' יוסי בר'
חנינא ור' יוסי בר' חנינא היה תלמיד
דרבי יוחנן דלמדי צפוק שלישי
דסנהדרין (דף ל:) דרבי זמנא סמכיה
ואמר ליה אמור מה ששמעת ואיך
אמר רשב"ל משמו אלף ודאי מרין
(הו"ס): **וסבר רבי יוסי ברבי**
חנינא חבי והתניא מנין דחטאת
[העוף] הבאה על הספק. כגון זכ
חזה מספק ויולדת ואינה יודעת אם
ולד הפילה אם רוח הפילה:
לזכר ולנקבה* ומקיש נקבה
לזכר. שהרי שוין הם צה
דינא דזכר מציא קרבן על
הדואי כגון טעמא דמהא אם אכל

חלב והוא הדין נקבה דזה דבר פשוט בלא היקש הילכך נקיש מה זכר מציא על הספק אשם תלוי אף נקבה מציאה על הספק ו^א ו^ב דזה נמי דבר פשוט [דפרשה] בלאשם תלוי כמי (בבן) גבי אשם וגבי אשה דכל המורה כולה (ובע"א יש לפרש) בלשון זכר נאמרה ונראה לר"י דמייירי בזב שבא על הזבה מה הזכר מציא מחטא אף נקבה מציאה [מחטאת] ומה הוא מציא נמי כשהוא ספק זכר אף היא נמי מציאה מחטא עוף ו^ד היכא שבא עליה כשהיא ספק זבה ו^ה [והוא הדין דמצי' למימר מה זכר וכו'] אף נקבה מציאה על הספק ספק זבה מציאה על הספק כמו בסמוך ומה זכר הספק דמציא בזהמה לאשם תלוי אף נקבה ממין ששנייה על הודאי כי היכי דמציא הוא אשם על [ספק] חלב [היא נמי] מייית לספק ספקיו דאשם תלוי נאכל אף נקבה כשמציאה על הספק יהיה נאכל:

אמר

ואב"סיל' ע"א אין כטשה' לערן מן התורה נראה דאין צריך למחוק הספרים דר"ב מן חנינא וייתכן הוה כדעיתא בסנהדרין דר' יוחנן סבירא דאין ר' חנינא ההוא ר"ב מן חנינא מנינא
 שישנא נאכלת. כגון ספק בה וירידתו. וקצת קשה במשפט דפשיטא ליה דברא על הספק דמיתא
 דסופא דמיתא לאט וכולה אחי' מהך קרא: אפי' נקבה מקרבא קרבן על הודא אתא על צריך
 לדיק דענשי' בסבורה גאט משום סימא דמלתא נט: אר' כמבי מקרבא על הספק כמבי תלי: אפי' נקבה
 נקבה לאו כוכר כנז' וירידתו. אפי' נקבה מקרבא: ממי שיהוה מביא על הודא שיהוה מביא

(א) נראה ד"ל דר"י בר חנינא דשמעתין תנא היה שהרי רשב"ל אמר משמו ור"י בר

כפ.

עין משפט
נר מצוה

[illegible]

ג' ח ג מ"י פ"ג מהל' שחיטה
הל' ג וע"ש צ"ח:
ד' מ"י פ"ג מהל' נזירות
הל' יד:]

נבא ה מיי פ"ז מהל' פקולי
מוקדשין הל' י ופ"ט
שס הל' י ופ"א מהל' מחוסרי
כפרה הל' ו והל' ז:

ס ו מִיִּי פִּיִּא מֵהֶלִי שִׁגְגוֹת
הֶלִיִּא קִמַּג עֲשִׂין רִיג:
סז ז מִיִּי שֶׁס פִּיִּה הֶלִי ד
ה וּפִיִּא מֵהֶלִי אִיִּב
הֶלִיִּא וּפִיִּא מֵהֶלִי מִחוּסְרִי
כִּפְרָה הֶלִיִּג:

סב ה מיי' פ"ח מהל' שגגות
הל"א:

סג ט מי' פ"א מהל'
מחוקרי כפרה הל"ז:
סד י מי' פ"ח מהל' שגגות
:סז

סח כ מיי פ"א מהל'
מחוקרי כפרה שס:
סו ל מיי פ"ט מהל' מעשה
קרנות הל"א סמג עשין
קפכ:

תורה אור השלם

1. וְהִדְרֶה בְּנִדְתָּהּ וְהִזָּב אֶת
זוּבוֹ לְזָכָר וּלְנִקְבָּהּ וּלְאִישׁ
אֲשֶׁר יִשְׁכַּב עִם טְמֵאָה:
וּקְרָא טוֹ לָג

הגהות התוספות

1. ז"ל ולא גרים ר"ח הכי.
2. ז"ל וסבר רבי יוסי ברבי יהודה הכי והתניא וכו' ומיהו לא כו'. ותיבות דאמר לקמן נמחק. 3. ע"י הגהות הב"ר לדיבור זה.

מוסף רש"י

חולין בעורה. חולין נשחטו
 גמורה לקטריזי נשחט, לאו
 ארייתא. פסקי שני
 קדושים (נח). חילוקי שני
 (פסחים כב). אין שחיטה
 לעוף מה תורה. ואיטלו
 מותר בעצם של פסלה
 למשה מסיו חן לו, אלא מדברי
 פוסקים, אין גבלת חן קרייה
 גבלה אלא חן ממה חילוקי
 או אהנה במכה שלא על ידי
 קווינים, אלא תמיה או עיקור
 פסחין כשר (נח חורין כ)
 וטעם דלין שחיטה לעוף (נח)
 אהנה, שחיטת חולין (נח)
 ילין מושפך את דמו, שחיטה
 בעלמא (קדושים אע).

פי' הרא"ש (המשך)

והכין פ' ר' יוסי בר חנינא
אשכחן תנא דסבר כותיה
[ומיהו לא מצינן] דאית ליה
לר' יוסי בר יהודה הכי אלא
מדקאמר בסמוך דאישי מדיר
בנו כנזיר עד שיגיע לעונת
נדרים. ובתרי לישני אמר'
דאית ליה כדי לחנכו במצות

שהיה אמורא תלמידו של ר' חסא, חסא דהעוף הבאה על הספק, קרא דאינה נאכלת וצריך לומר שאם דהשוה הכתוב אשה לאיש מביאה וכו' כלומר קרוב דשייך טאת בהמה: מביא על הספק

גא' שהיה אמורא וכו' ועי' בתוס'.